

Nr 53.

Av herrar **Mannheimer** och **Neiglick**, *angående skrivelse till Konungen med begäran om utredning och förslag i fråga om en omorganisation av statens fiskeriadministration.*

Genom 1904 års bestämmelser om svenska statens fiskeriadministration indelades landet i sex distrikt med var sin fiskeriintendent. Dessutom tillsattes en fiskeriasistent utan särskilt distrikt och två fiskeristipendiater närmast för att utbildas till kompetenta fiskeritjänstemän. Centralpunkten för denna fiskeriförvaltning blev såsom förut Kungl. lantbruksstyrelsen, inom vilken fiskerierna företrädde av fiskeriinspektören, vilkens titel sedan ändrats till byråchef för fiskeriärenden.

Utän tvivel har denna statens fiskeriförvaltning i hög grad främjat utvecklingen av landets fiske. Särskilt med hänsyn till den starka utveckling fisket — i synnerhet havsfisket — under senare år tagit, synes det dock som om vissa olägenheter vore förenad med den nuvarande organisationen. Av en på området sakkunnig man har i nu berörda hänseende framhållits följande:

Statens verksamhet för fiskerinäringen synes huvudsakligen böra hava till uppgift dels att systematiskt bedriva undersökningar över de olika fiskarternas levnadssätt och över de faktorer, som inverka därpå, dels ock i övrigt att vidtaga lämpliga åtgärder till fiskerinäringens fromma. Det förra verksamhetsområdet synes vara särdeles viktigt. Ty endast genom ingående undersökningar kan man erhålla den kunskap, som kan bilda en säker grund för fiskets rationella utnyttjande. Utom de nämnda vetenskapliga undersökningarna höra till detta arbetsfält hydrografiska undersökningar, uppsökandet av nya fångstområden, frågor om minimimått, fridlysning, föroening av fiskevattnen etc.

Inom det senare verksamhetsområdet falla t. ex. arbetet för ökad av-sättning och konsumtion av fisk, försök med nya fiskredskap, åtgärder till förbättrandet av fiskarebefolkningens ställning, juridiska frågor rörande fisket o. s. v.

Ofta torde de båda områdena för denna nu blott antydda verksamhet övergå i varandra.

Med de nu skisserade uppgifterna för statens fiskeriadministration som utgångspunkt torde den nuvarande organisationens lämplighet böra bedömas. Inom de sex fiskeriintendentdistrikten torde till stor del likartade arbets-uppgifter föreligga. Så förekomma säkerligen inom alla distrikten frågor rörande vattenföroreningar och laxfiske, inom alla kustdistrikten frågor, som beröra sillfisket o. s. v. En fiskeriintendent får således de mest olikartade frågor sig förelagda, av vilka flera förutsätta en betydande specialisering. För att fullt motsvara de krav, som fiskerinäringen nu ställer på en fiskeritjänsteman, måste han vara zoolog, botanist, kemist, hydrograf, jurist och dessutom hava praktisk erfarenhet i själva fiskareyrket. Det är lätt att förstå, att detta är omöjligt. Det är dessutom en misshushållning med arbetskraft, att fiskeriintendenterna ofta få arbeta på samma eller likartade problem och det tämligen oberoende av varandra.

Helt visst skulle fiskeritjänstemännens arbete giva ett mycket bättre resultat, om de finge tillfälle att specialisera sig på olika delar av det stora arbetsfältet. En sådan arbetsfördelning förutsätter dock med nödvändighet en centralisering av fiskeriadministrationen, så att den komme att bilda en centralinstitution, inom vilken de olika tjänstemännen skulle hava att arbeta på skilda delar av fiskeriadministrationens arbetsområde utan att vara bundna till särskilda distrikt. Inom en sådan centralanstalt skulle först och främst saltvattensfisket och färskvattensfisket skiljas åt. Möjligen skulle det vara lämpligast att förlägga dessa båda fiskerier till var sin institution. Härför talar, att den del av administrationen, som skulle behandla havsfisket, kanske lämpligen borde förläggas till en plats, där detta fiske vore mest koncentrerat. Denna fråga liksom spörsmålen om organisationens detaljer för övrigt torde ej kunna lösas utan en fullständig utredning. Det viktigaste är, att en centralisering äger rum, så att fiskeritjänstemännen kunna få tillfälle att särskilt specialisera sig på olika områden. Det vore icke meningen att beröva de särskilda lokala fiskeridistrikten det stöd, som de nu erhålla genom intendenterna, men till äventyrs kunde personer med övervägande praktisk utbildning lika väl fylla den intendenternas uppgift, som består uti skötande av de löpande göromålen, samlandet av uppgifter för fiskerirap-

porterna, givandet av praktiska råd, inhämtandet av fiskarebefolkningens önskemål m. m.

I Norge har för länge sedan en dylik centralisering genomförts. Där äro också havsfisket och insjöfisket förlagda till olika centrala institutioner, och en arbetsfördelning är i stor utsträckning genomförd. Man torde helt visst kunna påstå, att de storartade resultaten av norska fiskeridadministrationens arbete säkerligen ej framkommit utan denna arbetsfördelning.

Att den svenska fiskeridadministrationen är otillräcklig torde också framgå därav, att förvaltningsutskottet i Jönköpings läns hushållningssällskap nyligen gjort en underdånig framställning om inrättandet av en statens fiskeriförsöksanstalt.

Det torde vara klart, att med den starka utveckling, som vårt fiske på senare åren genomgått, kraven på statens fiskeridadministration ökas, och det torde vara av stor betydelse att tillse, att dess organisation är den mest tidsenliga.

Det synes oss som om vad sålunda framhållits, vore förtjänt av stort beaktande. Vår fiskerinäring är av den största betydelse för landet och vad som kan göras för dess ytterligare befrämjande och utveckling är en sak, som är värd statsmakternas synnerliga uppmärksamhet. Det synes oss därför, att det förefinnes starka skäl för en utredning angående en omorganisation av fiskeriförvaltningen. Först under en dylik utredning kan man bilda sig ett bestämdare omdöme med avseende å de här ovan berörda riktlinjer och uppslag. Så t. ex. därom, huruvida en självständig styrelse såsom här ovan framhålles vore erforderlig eller om icke målet kunde på ett för staten billigare sätt nås genom en centralisering med bibehållande av den nuvarande anordningen med fiskeriförvaltningen lydande under lantbruksstyrelsen.

På grund av det anförda få vi föreslå,

att riksdagen måtte besluta att till Kungl. Maj:t avlåta en skrivelse med anhållan, att Kungl. Maj:t ville låta utreda frågan om en omorganisation av statens fiskeridadministration i ovan antydd riktning och med ledning av denna utredning inför riksdagen framlägga förslag i ämnet.

Göteborg den 28 januari 1916.

Otto Mannheimer.

Sixten Neiglick.

